

VÁROSUNK

GYOMAENDRŐD

A keresztény nemzeti gondolat hírnöke

II. évfolyam 11. szám

1995. november

„Ember rövid az élet
Legnagyobb kincsöd a lélek”

Halottak napja volt. A temető ilyenkor megtelik „élettel”. Mintha csak itt adnának találkozót egymásnak a rokonok, ismerősök. Reggeltől estig járjuk a kegyelet útját virággal megrakottan.

Szertefoszló hangfoszlányok, elmormolt imaszó, itt-ott talán még áhitat is rezdül az őszi párától súlyos levegőben. Még a gyermekek is megcsöndesült elevenséggel ácsorognak a felnőttek között.

A temető a holtak világa, és a holtak szeretik a csendet, a nyugalmat és a békességet. Hiszen Ők már csak emlékek. Frissen fájó, vagy kicsit már megkopott, olykor lassan feledésbe merülő emlékek.

Sok az elhanyagolt sír. A bennük pihenőre már senki sem gondol?

Hajladozunk az eltávozott kedvesek sírja fölött, elmorzsolunk egy két könnycseppet. A vázákban hatalmas fejű krizantémok pompáznak gazdag színözönben. Piros köntösű mécsesek, megrebbező gyertyalángok fényeskednek az örök világosság szimbólumaként.

Emlékezünk. De vajon gondolunk-e arra, hogy porból lettünk és porrá leszünk? Nekünk is itt lesz majd a nyughelyünk, ahol megpihen a test. És a lélek? Gondolunk-e a lelkünkre is? Lelkünkre, mely a végső búcsú után Isten felé röppen, a földi világ súlyos terheit, gyarlóságunkat hordozva, rettegve az ítélettől. Hiszen elfelejtettük - tán meg is tagadtuk - a Teremtőt, akitől az életet kaptuk.

Hogyan állunk majd az Úr elé? Hogyan számolunk el a talentumokkal, amelyeket Tőle kaptunk? Gyarapítottuk-e, vagy könnyelműen szétszórtuk, mert itt a földön akarjuk megteremteni a Paradicsomot, a „csak egyszer élünk” jelszót harsogva?

Ők már csak emlékek...

S még akik hisszük is, hányszor, de hányszor mondtuk: sokat imádkozni, majd ha megöregszem jut rá elég időm.

Felrémlék előttem egy szomorú temetés. Idős ember volt az eltávozott. A sírja mellett ott állt egy fiatal, viruló teremtés, szíve alatt élete legnagyobb boldogságával, egy fejlődő kicsike élettel.

Isten szolgája inára szólította a gyászolókat, azért aki majd elsőnek követi a megboldogultat.

Ki gondolta volna, hogy az a gyönyörű, ifjú kicsi asszony, a benne megfogant reménységgel együtt elsőként áll majd a mindent számon kérő mennyei Atya ítélszéke elé!

Ne számoljuk az időt, hogy mennyi adatik belőle! Kinek rövidebb, kinek hosszabb a napja, de mindenkire ráborul egyszer az elmúlás csöndes éjszakája. Ébredjen a lelkünk, hogy nyugodtan, békésen alhassuk majd örökös álmunkat! Forduljunk vissza, ha eltévedtünk! Szétszéledt nyáj vagyunk, de megtalál minket a jó Pásztor, ha hívó szavára elindulunk felé.

Nyíljék meg ajkunk a legszebb imára, amit Jézus tanított az apostoloknak: „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...” Isten irgalma végtelen. A tékozló fiúnak is megteríti majd a kegyelem asztalát, ha bűnbánó lélekkel megtér.

Ne mondjuk, hogy ráérünk még! Mert véges a földi pálya!

„Ha ragyog is most még életed szép napja,

Tetteidben megfontolt légy: - Van ítélet napja!”

Iványi Mária
Fotó:Császár Claudia

